

Diep in het bos op de heuvel
zag je de herfst alweer komen.
Blaadjes bewogen niet *aan*
maar ergens *tussen* de bomen.

Onder zo'n boom, bij de wortels,
merkte wie goed keek al gauw:
snorharen, twee lange oren
en een kort jasje: lichtblauw.

Ach, dat was **PIETER KONIJN!**

Uitvinder. Bijna briljant.
Hij bekeek diep in gepeins
een vel papier in zijn hand.

Daar stond zijn laatste idee,
met in een hoekje zijn naam.
Werd hij hiermee ooit beroemd?
Een schaduw schoof langs zijn raam.

Tik - tik - tik klonk op de ruit en
Pieter gleed uit van de schrik.
Benjamin Wollepluis gilte:

'Opendoen! Ik ben het! Ik!'

